

Горедплата

на «РУСЛАНА» вносьть:

в Австри:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 зр. (5 кор.)
на м сяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокє число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні
крім неділі і руских свят
о год. 6-й пополудні.

Редакция, адміністрация і
експедиция «Руслана» під ч. 9
ул. Коперника (Ліндого ч. 9.) Екс-
педиция місцева в Агенції Со-
коловского в пассажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише
на попередне застереження. —
Рекламацій неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Так звані національні меншости і конференція.

Оноді (13. лютого) зібрали ся румунські послы соймсві і парламентару в Чернівцях і ухвалили резолюцію, в котрій висказали, що успіх з скликаної у Відні конференції зможе бути лише тоді реальний, наколи правительство рівночасно заporučить у всіх королівствах і краях всім народам рівноправність з узглядненем національних і культурних потреб, іменно, наколи управильнить невипносні в тім згляді відносини на Буковині.

Рівночасно ухвалила міска рада в Люблянї резолюцію, в котрій виявляє Чехам вдячність за їх декларацію, зложену в мировій конференції, а жадаючи управильнення язикових відносин рівночасно у всіх краях о мішанім населеню.

Подібну подяку вислав на днях д-рови Енгельєви також пос. Ферянчич в імени клубу ліберальних послів словінських.

Ми предсказували, що Словінці, Хорвати, Русини і Румуни мусять в теперішній хвили уїмнутись громадно о справедливе управильненє язикових відносин в краях, ними заселених. Се виходить як з програми правниці, так і з простої конечности, що велить парламентару і правительству подбати про національний мир у всіх коронних краях. Се і стало ся.

Почин до сего дав «Славянський христ-народний Союз» вже в грудни минулого року ще в часі парламентарної сесии. Тоді ухвалив «Союз», що би єго заступники в парламентарній комісії правниці підняли сю справу з всякою рішучостю і вивели єї на чисту воду. І тоді вже спитали по-

сли Барвіньський, Повше і Вахнянин заступників других клубів правниці, яке становище наміряють сї клуби заняти супроти національного питання у всіх краях Долитавщини о мішанім населеню? Питанє се вразило деяких делегатів з посеред польского «Кола», але мало той вислід, що послы Енгельє, Пацак, Трайнфельс, Шварценберг, Пальфі, Лунул і бар. Діпавлі, а відтак і негодуючі зразу польскі послы заявили ся за уравильненем язикового питання не лише в Чехії та на Мораві, але і у прочих коронних краях в мисль звісної програми правниці.

По деклараціях сих, зложених представителями поодиноких клубів правниці, зложили рускі, словінські і хорватскі послы гостовий проєкт до язикового закона і охорони т. зв. національних меншостей у всіх краях на стіл палати посольскої з жаданем передачі єго язиковій комісії парламентару.

Зовсім льояльно поступили проте чеські послы, коли на зборах мужів довіря в Празі 3. лютого — отже як-раз перед віденською конференцією — ухвалили резолюцію такого змісту: «Заявляємо, що намірена мирова акция лише тоді може мати успіх, наколи рівночасно з управильненем язикового питання в Чехії і на Мораві будуть поладнані національні відносини на Шлеску, як і у всіх других краях о мішанім населеню».

Резолюцію сю виголосив відтак в імени чеських делегатів 5. лютого на конференції пос. Енгельє яко голова молодческого клубу і сим самим подав єї до відомости не лише Німців, але і правительства.

Німці запротестували вправді проти та-

кого modus procedendi устами д-ра Функо-го, але чеські делегати не змінили в наслідок сего протесту своє льояльне становище супроти своїх союзників з правниці. Чехи не дали збити ся з тропу навіть і протестами «Gazet-и Narodow oi» та «Slow-a Polsk-ogo», а стоять по нині при ухваленій в Празі резолюції з 3. лютого.

«Politik» намагала ся вправді на днях — о чім ми згадували — успокоїти Поляків і прирекла їм не підносити руского питання в державній раді, але за те виступила в обороні програми правниці, отже і «переведеня рівноправности всіх австрийських народів», молодоческі органи праси іменно «Подріпан» Шпіндлера і — несподівано краківський «Głos Narodu». Сей послідний предложив іменно, що би скликано (хто?) польско-руську анкету під проводом намісника Галичини, котра би уложила язиковий закон для обох народів.

Як дальше розвине ся ціла ся справа — не хочемо пересуджувати. Ми знаємо лише те, що теперішня хвиля надобить ся більше до управильнення язикового питання в поодиноких краях, як котра небудь друга. Акцию сю здаємо на наших послів, знаючи, що весь руский нарід піддержит єї враз з реальними політиками польськими.

Радикали між собою.

(Далі).

Таке саме чудно почути від д-ра Франка, немов би інтелігенти, вступаючи до нашої радикальної партії, «ставали осторінь від національних змагань». Якеж змаганє може бути більше національне від заходів коло освідомлення головної маси нашої нації — селян? Розуміє ся, се тільки частина національного змаганя, але

з ПЕТРО НАНЗЕН.

Щасливе подружє.

(Далі).

Єрмер покориствав ся небаром запросинами і не скінчило ся на тій одній гостині.

Дім Могензенів мав властиву собі привадну силу для нього. Тут він найшов родинну щирість, до якої не привик у тих кружках, де обертав ся звичайно. Відносини обох панів до молодой жінки були невимушені та товариські, а Єрмер почував се, що його відвідини роблять приємність. Ба навіть, йому здавало ся часами, що його прихід лагодить напружений настрій між подругами. Одного вечера заскочив навіть молоду жінку із сльозами на очах. Вона старала ся однак затерти сліди смутку і була небавом знов у рожевім настрою. Могензен вийшов по хвилині із спальні з нахмареним лицем, коли однак побачив свого приятеля, виногодили ся і його раси. Подруги повитали ся головою, усміхнули ся до себе і знов ясів соняшний промінь у хаті.

Які-ж були властиво відносини між Могензеном а його жінкою? І яка була властиво сама мала пані Нанді?

Над сим приадумував ся часто Єрмер та старав ся поробити спостереження.

Коли сиділи у вечері при своїй шклянці грогу, а молода пані услугоючи, увихала ся поміж обома панями, любив Могензен переймити її в переході за стан та украсти їй поцілуй. Вона затримувала в часі сих пестощів свій лагідно усміхнений вираз лица, виривала ся однак швидко із рамен чоловіка, а тоді приключало ся досить часто таке, що вона, звертаючи ся плечима до Могензена, переспіллала Єрмерови довгий в своїм роді погляд — погляд, якого він не міг так добре означити, — а бодай не був цілком певний, чи має значити те, що він, після свого здогаду, читав у нїм.

В протягу осені навідував ся Єрмер все частійше до хати Могензенів. Притягало його з одного боку те, що добре поводжено ся із ним, як з милим гостем, з другого привадний чар туги і обітниць, який обвівала його особа пані Нанді.

III.

Було се в листопадовім дни сумерком. Єрмер прийшов у гостину до Могензенів. Дівчина, що відчинявала йому двері, сказала, що пана нема дома, але пані сидить в покої та пан радник може вийти ближче.

Єрмер заукав до дверей, що вели

до кімнати Могензена. Не було відповіді, і він ввійшов до середини. Було темно. Портієри до сусідньої кімнати були розсувені — і тут залягала п'яма. Пішов тихо килимом, аби заскочити, заглянув до кімнати і побачив паню Нанді, що сиділа на софії перед печю, обернена до нього плечима. Сиділа похилена вперед, з опертими на колінах раменами, криючи лице в долонях.

Коли станув враз поза нею, крикнув глибоким голосом: «Бу!»

Підскочила з криком в гору, протерла собі швидко очі, та сїдаючи назад промовила сумним голосом:

«Ах, се ви Єрмер! Ви налякали мене так!»

Зловив її руку, сїв коло неї та промавляв ніжно і з співчутєм:

«Люба пані Нанді, ви плачете — що вам такого?»

Не виривала від нього своєї руки, склонила ся взад, так що її голова доторкнула ся його плечий та мовчала. Обережно погладив її волосє лівою рукою і заговорив таким лагідним голосом, яким проговорюють ся звичайно заплаканим дітям:

«Може приключило ся що непріємного, милій дрібній пані?»

(Далі буде.)

частина основна. Се зовсім не значить, аби і ми не бажали ширшої організації національної праці Русинів, але ми сумніваємося, аби така організація могла бути переведена в рамках одної партії. Се мусить бути межипартійна організація, як н. пр. організація наукової праці в Товаристві ім. Шевченка. Про те, що інтелігенти, приступаючи до нашої партії, так сказати, виступають із рускої суспільности та стають осторінь навіть від усяких товариських зносин — не варто було д-рови Франкови навіть і згадувати. Се було давно колись, іще за наших перших часів, а тепер те, що jede інтелігента за належність до радикальної партії — лише тінь давнього. Ми з д-ром Франком і иньшими знаємо, кільки то боротьби і наших жертв пішло на те, аби здобути собі право мати радикальні переконання, тай явно проповідувати їх. Чи варто-ж тепер для тої може крихти більше огляду від суспільности покидати радикальну партію та приставати до національно-демократичної? У всякім разі тепер радикалови годі добути собі тим більше пошани, навіть від народовців.

Др. Франко нарікає, що в нашій партії мало дружности, умія йти рука в руку, піддана волі одиниць під вимоги цілости партії, не піддає свої волі вимогам загалу партії, але покинув нашу партію для чужої, до того всего добра ще далеко менше, і робив те все систематично, завзято, не вважаючи на товариські остороги, просьби, мужицькі сльози і навіть на виразну ухвалу з'їзду нашої партії, на котрім був і др. Франко і заявив, що покидає політику, а після того не тільки пристав виразно до нової партії, але і дав ся вибрати до її заряду. Се, безперечно вчинок не товариський. Може др. Франко переконаний, що ліпше буде для него і для рускої справи, коли він піддасть ся під вимоги того «загалу», до котрого він перейшов? Ми думаємо! противно. І то все яко член радикальної партії, що був вибраний з'їздом 1898 р. навіть до головного заряду. А подумав би др. Франко, як відбуває ся подібна сіванина радикальної партії в різні боки на маси селян. Не увагу на се ми беремо за дійсну провиню і др. Франкови і др. Яросевичеви та его товаришам.

Я писав, що на мою думку, що др. Франко після свого поступку з радикальною партією — помер для нашої партії, і в загалі для радикальної політики. *Др. Франко заявляє в своїм листі, що він живе, що він здоров, що він як був, так і є й буде радикалом.* Се, розуміє ся, мене тільки радує. *Виходило би, що др. Франко тільки для того пішов до нової партії, аби її радикалізувати, запрягти до служби нашої радикальної партії, нарешті і назву її перемістити на „радикальну“, замість „національно-демократичної“.* Се розуміє ся, похвальні наміри. Але я не вірю, аби др. Франко навіть із тим радикалізмом, що є в его листі, міг далеко зайти в новій партії, не вірю по-просту тому, що аж надто добре знаю майже всіх тих інтелігентів, що складають нову партію. Др. Франко мусів би з своїм давнім радикалізмом насамперед видержати люту боротьбу з переважною більшістю самого заряду національно-демократичної партії, де вже тепер є аж 10 посів*) і купа світських інтелігентів, противних всякому радикалізмови, а я сумніваю ся, аби д-рови Франкови повело ся поборити їх усіх, навіть у спілці з проф. Грушевским, на котрого др. Франко покликуював ся на нашій з'їзді. Др. Франко даремне покликуює ся на мою прихильність до програми нової партії та й до її організації. Первісну програму нової партії, котру ми подали в 23 номері «Громадського Голосу» з 1899 р., дуже обкровоно ще перед з'їздом нової партії, а тепер її орган «Діло» заявляє, що і тота програма тимчасова, значить, що більшість інтелігентів членів пар-

тій щі й єї обкровоно, — розуміє ся, в користь посів і світської рутенської інтелігенції, а в некористь селян і всякого радикалізму. Нарешті і тота одробинка радикалізму, котра би лишила ся в програмі тої партії до кінця, нічого-сінько не значить: она не вийшла з душі величезної більшости партії, то они й не в стані держати ся єї. Що-ж до організації нової партії, то ми і ніколи не казали, що она близька до організації нашої радикальної партії, бо се була би неправда. В організації нової партії з гори запевнено перевагу одному-однісінькому товариству «Народній Раді», а там і доси верх мають старі народовці-романчукісти. А в тім, ми бажасмо д-рови Франкови щастя і побачимо, кільки то его давнього радикалізму буде бодай в видавництвах нової партії: в «Ділі» і «Свободі», книжочках «Просвіти» і т. п. З гори можемо запевнити дра Франка, що селяни-радикаля аж у долоні будуть плескати, коли побачать у тих виданях бодай анонси про книжку Дрепера «История борьбы между религією и наукою», книжки Драгоманова «Рай і Поступ», «Заздрі боги», або про «Громадський Голос», коли вже не про Йосифіньский Патент. А в тім, нехай но др. Франко спробує запевнити в «Ділі» про свої намірені поступати в новій партії в дусі свого давнього радикалізму. Але, розуміє ся, наші селяни і тоді не пристануть до нової партії, як не пристала до неї й молодіж, серед котрої партизани нової партії дістали всего один голос.

Із сего ясно, чому ми в новій партії бачимо «своїх найгірших ворогів». Особливо ми не можемо допустити, аби она з'організувала ся на руїні нашої радикальної партії, коштом дезерції з нашої партії. Коли др. Франко хоче вести радикальну роботу в новій партії, то нехай формує собі нову армію із селян-не-радикалів. Ми не можемо піддати ся новій партії, тай не піддамо ся, а то тим більше, що ми не певні, чи замість дра Франка не буде єї вести Романчук, і чи він не поведе єї ще в яку нову еру або в москвофільство. Але, розуміє ся, що на кільки нова партія буде поступати згідно з нашою програмою, на стільки ми готові вважати єї своєю спільницею. Та власне ся думка обов'язує нас тим більше критикувати нову партію з радикального становища. Не значить се зовсім, аби ми думали, що в нашій радикальній партії все благополучно, противно, ми самі бачимо в нашій партії великі хиби, котрі мусять бути поправлені.

Проїсе будемо говорити ще не раз. А тепер, кінчаючи суперечку з д-ром Ів. Франком, повторю докладніше думку, висказану мною на нашій останній з'їзді. *Всі такі суперечки, які були на нашій з'їзді, вся тота хитанина і скаканина щирих інтелігентних Русинів, уся гризня межі ними, останнім часом чим раз острійша — усе те не виходить з особистих причин і не робить ся для якихось особистих користей. Причиною сему — самі ви, братя селяне, а властиво — нещасливий, чим раз гірший стан усього нашого народу. Щирі інтелігентні Русини-Українці критикують ся й сварять ся межі собою за те, яким би способом найліпше помогти руско-українському народови. Кождий з таких людей чи гуртиків робить по своїй найліпшій волі, по своему найглибшому переконанню; кождий іде сюди чи туди, в переконанню, що так буде ліпше для нашого народу.* І др. Франко зробив по своему найліпшому переконанню. *А судило межі нами може бути аж історія — пізнійше, щасливіше від нас покоління, котре зможе про все те міркувати спокійнійше.* Ми, що вас, братя селяни, ведемо в радикальній партії для боротьби з вашими ворогами, можемо сказати вам лиш ось що: Не дивіть ся ви на наші особи, а дивіть ся на ідею, на користь партії. Коли хто з нас, ватажків, робить зле, ви не тільки не робіть того за нами, але й сваріть нас, коли ми робимо зле. Коли тоті, що держали в руках радикальний стяг і вели вас до боротьби, падуть, або видають ваш стяг — нехай хапає той стяг перший ліпший з вас і нехай веде радикальну громаду. Так робить на війні хоробре військо. А наше радикальне військо не тільки хоробре, але й свідоме того, за що бє ся і до чого йде. Впало чимало радикальних ватажків — але ідея, думка радикальна, не паде, а чим раз більше росте. Люди вмирають, але жадна ідея не вмирає — она безсмертна. Нема що ховати правди: всі

ми, дотеперішні провідники радикальної партії з виїмком пок. Драгоманова, як показує ся, за малі. *Ми остигли викликати величезний рух межі селянами,* але доси не вмели взяти той рух у руки, з'організувати его. *Він переріє наші голови і богато з нас немов налякало ся его сили та почали тікати межі більші гурти посторонних людей в надії, що они з'організують наш рух.* Але се надія марна. Організатори якогось руху можуть повстати лише серед него самого. І так певно й стане ся. Не може бути, аби такий сильний рух як наш радикальний не вродив і відповідних ватажків-організаторів.

М. Павлик.
(Конець буде).

З політичного поля.

Від понеділка до середи обговорювали секції мирової конференції питання, що належить розуміти під мішаними округами, зміну виборчої ординації для чеського союму і справу язикову для автономних властей в Чехії і на Мораві. Досє не доведено до порозуміння в жадній з сих трех справ.

«Reichswehr», згадуючи про скликанє парламенту, каже, що др. Кербер не має ніякої поруки про активність парламенту. Він пробує після пословиці: «Wer wagt, der gewinnt».

«Politik» має деяку надію на успіх конференції, наколи случайно радикали не возьмуть опять верх. Члени конференції розправляють об'єктивно і річево. Охота до винайденя якогось *modus vivendi* є. Діло поступає вправді звільна вперед, бо ж і дуже тяжко найти посередню дорогу у сих важких питаннях. Обі сторони чують на собі всю вагу відповідальности. Правительство бажас поки-що лише роз'єму. Такий роз'єм може би і наступив, наколи би др. Кербер міг дати Чехам деякі гваранції. Чехи домагають ся заведеня чеської урядової мови у чеських областях, заким би змогли ручитись за своїх радикальнійших клубових членів. Віда однакж в тім, що лівця не хоче навіть чути про часткове поладнанє чесько-німецького питання. Звісно, що вже гр. Клярі хотів дати Чехам урядову мову, тільки-ж лівця запротестувала і гр. Клярі мусів уступити.

З Відня доносять, що соціальні демократи наміряють зараз на першій засіданю посольської палати поставити нагле внесенє на 8-годинну роботу по законах, що Чехи імовірно порухать при військовім законі справу «zde», а Шенереріяни і деякі націонали поставлять д-ра Вітека в стан обжалованя за надужитя §. 14.

В угорскім союмі забрав 14. лютого слово пос. Фест (жидок?) і звернув увагу міністра рільництва Дараніого на річ, яку мав виголосити проти жидів міністерияльний комісар Еган при нагоді роздачи запомог голодуючим руским селянам північної Угорщини. Дараній відповів, що Еган поклав великі заслуги, подбавши про скору поміч для руских селян, він розслідує заміт Феста і не стерпить ніякої агітації проти угорських горожан (жидів). Еган — о кільки можна догадувати ся — мав на оці жидівських дихварів, захожих з Галичини, що знищили руских селян карпатского підгір'я.

З Берлина доносять, що дійсно Жюберт почав офензиву проти Булера і жене ся за ним з 6000 відділом. В Петермаріцбургі і Дурбані пополох. Війска англійські здеморалізовані. В Ледіеміс недостає живности, подібно як в Кімберлі. Послідній город острілюють Боєри дуже живо. Роберте упімнув ся в Лондоні о висилку нових воєнних сил. В третім бою над Тугелею втратив Булер 350 людей. Вся надія Англії спочила ще в Робертеї, котрий з шумом заповів, що в 14 днях буде під Кімберлі, а відтак ударить на Блемфонтен.

НОВИНИ.

— Головний Віділ руского педагогічного Товариства у Львові звертаєсь з уклінною просьбою до всіх тих Вп. Добродіїв, що зволіли тогді прийняти в розпродаж цеголки на річ Бурси товариства, щоби прислали узбирані лепти як най-скорше, а нерозпродані цеголки, щоби задержали у себе, позаяк Вис. ц. к. Намісництво продовжило позволенє на збиранє добровільних складок до кінця жовтня 1900. — При тій нагоді пригадуєсь тимже мужам довіря, щоби зволіли з'єднувати нових членів для товариства,

*) Попи, писав сам др. Франко 1898 р., — така верства, з котрою неможливо водити приязнь, як рівний з рівним. *В відносинах кождої партії неспокійної до посів можливі тільки дві дороги: або стати проти посів, або піти до них на службу.* (Дивіть 17. книжочку «Хлопської бібліотеки», ст. 10). Ми цікаві, яку дорогу вибере національно-демократична партія. Попи тернопільского повіту, як бачимо далі з дописи з Тернополя в сім же номері, порозуміли з'організує нову партію так, що се їх партія, та що радикали піддали ся їм. Чи сак чи так, а нова партія вдавить ся попами.

бо його дальший розвій залежить лише від збільшення числа членів, тай вкінці сегорічнї Загальнї збори, що мають відбутися в Станиславові, повиннї випасти з огляду на таке поважне становище Товариства і його змагання, вже величаво, та дати наглядний доказ, що руска суспільність вже добре поняла его ціль і значіне на полі шкільництва.

— **Іменованя і перенесеня.** Міністер справедливости іменував судовими ад'юнктами авскултантів: О. Бєсіка і І. Шульца для висшого суду кравого в Кракові, нотарияльного кандидата Ляхецкого в Ніску, Йос. Калужняцкого в Печенїжині, Р. Фогля в Снятині, Г. Лончинського в Олеску, В. Шмідта в Підбужу, С. Ворка в Косові, Ем. Вовша в Монастерисках, Ст. Слівинського в Бірчи, В. Яворка в Товстїм і М. Маєвського в Збаражї. Дальше перевїс судових ад'юнктів: Ос. Павловича з Підбужа до Луки, Стеф. Дрогомірецького з Надвірної до Заболотова, Л. Свідерського з Бірчи до Ширця, С. Литвинишина з Луки до Бучача, І. Перацького з Добромилля до Самбора, Мих. Совинського з Лопатина до Косова, В. Ільницького з Косова до Заліщик, дра Стач. Рубчинського з Монастериска до Кочичинь, В. Творовського зі Снятина до Дрогобича, Вол. Іваніцького з Печенїжина до Надвірної, Ос. Дукета з Косова до Добромилля. Вкінці надав міністер посади судових ад'юнктів: Осипови Ганїнчакови в Дрогобичі, кандидатови адвокатури Ладжинському в Делятині, а Мих. Бобаковскому в Жабю.

— **Міністер** заграничних справ, гр. Голуховский, прибув в второк пополудни до Львова де має забавити кілька днів.

— **В справі 59 Комарнянців.** З засуджених першим разом в Самборі за кроваві Баденівські вибори з 1897 р. відбуває кару в заведеню карнім у Львові 17 (бо 18-ий там помер), а 41 відбувало кару в Самборі. Отже ті 41, висидівши присуджені їм кари, вже всі повернули до Комарна, а на пам'ятку купили в товаристві для виробу риз церковних в Самборі хрест до комарнянської церкви за 64 корон.

— **Ксеньку Федик,** що удусила 6 місячне дитя, увя вено передвчєра коло Наварії і відведено до Львова. Обжалована зізнала, що не мала найменшої причини удусити єї опіці повіреного дитяти, і що в тім завинив звичайний слухай. Як она оповідає, сталося се так: Положившись спати, поклала вона дитину побіч себе, а вночі так нещасливо обернулася, що придавила его собою, в наслідок чого оно удусилось.

— **Рабунок у Львові серед дня.** Михайлина Ц., жінка почтового урядника донесла поліції, що на неї напав в второк в саме полудне на Галицькій площі якийсь незвісний панок в зеленій хустці на шиї, а приперши єї до муру кам'яниці, витягнув з єї кишені калитку з 18 коронами, і заки она змогла опам'ятатись, безличний злодюга утік.

— **Дашинський** виголосив позавчєра кандидатску бесїду на соймового посла в салї львівської «Gwiazd-и». Явилось 400 осіб, між котрими було багато жидів і недоростків. Бєсіда Дашинського була дуже обережна, спеціяльно, де приходило ся говорити про жидів. Раз лише розігнав ся Дашинський і почав говорити про жидівську лихву, але зміркувавши ситуацію, урвав на половині фрази. Найближшї передвборчі збори, які заповів Дашинський, відбудуть ся в четвер.

— **Загадочна смерть.** Дня 9. с. м. померла не надійно в Тарнові Марія С., 19-літня дівчина, котра мешкала у свого брата, купця. Зараз потім розійшла ся вість, що М. С. не померла природною смертю, але що єї отруїв брат, який мав дуже зле з нею обходити ся і держав єї як слугу до найзвичайнішої домашої послуги. Обурене загалу було тим більше, що померша була сиротою, а брат єї, у котрого мешкала, був багатим чоловіком. В виду таких вістей, віддано справу судови до розсліду. Переведена обдукція мощий через судових лікарів д-рів Еберсона і Роґальського виказала, що М. С. померла неприродною смертю, здаєсь, від отруї, длятого порішено віддати єї жолудок хемічному розбору. Дальше слідство вияснить, чи має ся тут до діла зі злочином убійства, чи з самоубійством.

— **Рада міста Дрогобича** заіменувала президента польского кола, Апол. Яворского, почетним торожанином міста Дрогобича.

— **За визване на поєдинок.** Адвокатский кандидат, др. В. Рамерт визвав на поєдинок радника суду, Голомба в Ланцуті, бо був обиджений поведєнем послїдного в суді. Голомб визваня не прийняв, закриваючи ся тим, що ділав в урядовім характері. Рамерта обвинив крім сего суд о злочин визваня на поєдинок, однак суд увільнив его двічі, головно для того, що Рамерт був зневолений визвати Голомба на поєдинок під загрозою утрати стєпени резервового поручника. Найвисшій, касаційний трибунал глянув на сю справу з иншого становища і засудив Рамерта на шість неділь в'язниці.

— **Воєнний хор в Полтаві,** що від якогось часу підчас народних відчитів виступає, здобув собі

симпатії публіки, що ходить на відчити, і служить способом примани публіки в салю городської управи в неділі. Хор сей зложений з 15 співаків-любителів, що визнають ся сьвіжими голосами, виконує гарно свій доволі ріжнородний репертуар, а особливо гарно виходять українські пісні.

— **ХІІ. Археологічний зїзд** має відбутися 1902 р. в Харкові. Дня 16. січня с. р. зачав в Москві в Московскім Імператорскім Археол. Обществі свої роботи під предсїдательством гр. Уварової приготавляючий комітет будучого зїзду. В сім комїтеті мають участь відпоручники вислані в Москву всіми російскими історично-археологічними інституціями і товариствами: з товариства Ігтосиця Нестора вибраний проф. Петерб. університету Соболевский, проф. київск. університету Голубев і бібліотекар того-ж університету Кордт. Київський університет не вислав своїх відпоручників, позаяк повідомлене дійшло за пізно. На першїм засїданю ухвалено допустити читанє рефератів в німецькїм, французскім і славянських язиках. Надсими останніми розвєла ся широка і оживлена розправа (ми вже звіщали, що один проф. Соболевский був противний допущєню рефератів в рускій мові). Постановлено устроїти етнографічну виставу з предметів українського побуту, щоби відтак она остала в Харкові для музеа.

— **В справі заложеня ватиканського посольства в Петербурзі** доносять, що переговори на разі розбили ся, бо Росія не хоче признати репрезентантови Ватикану тих самих прав і привилєїв, з яких користають відпоручники инших держав.

— **Шевченко по московски.** Відомий перекладчик Шевченка на московску мову, Іван Белолуєсов, нанечатав в «Южномъ Обозрїні» (ч. 835) переклад «Менї тринадцятий минав». Переклад не злий, ось початок:

Мнѣ снилось: снова я ребенокъ,
Пасу ягвятокъ за селомъ,
На небѣ солнышко сияетъ,
Тепло и весело кругомъ,
И мнѣ такъ радостно, что словно
Не на землѣ я, а вѣ раѣ.

— **Українська трупа** давала в Харкові в часі Різдва Хр. в цирку братів Никитина народні вистави. Мали там виставити кілька ще не граних творів в Харкові.

— **3 Northampton, Pa.** пишуть до американської «Свободи». «В минушїм році 1899 прийшло много людей-робітників до Нортгемптон і околиці, бо тут робота йшла добре через літо, а і тепер, вєлі тільки дощ не перерве, то можна виробити кожний день. Фабрики ту сьуть майже всі «цементові млини», одні існують вже від кілька літ, а другі ставляють, бо найшлося много каміня здалога на цемент. Углеві «брехи» не вирабляли кожний день, то нарід тягнув ся там, де би можна лучше заробити, полишали церкви і сьвященників, а прибули на такій плейз, де нема ані церкви ані сьвященника близько, словом, не було місяця, де би можна було слово Боже почути. От так нарід жив в дня на день, однаково чи пєділя, чи сьвято, чи буддень. Але знайшлись такі, що не дали рускому народу спати «сном блаженного», а стали пробуджати его до життя; але до якого життя? Знайшлись такі люди, що завели борби за віри. Заложили братство «православное» в Catauqua, Pa. і не дивниця, що удалось їм захопити кільканайцять душ руских під «московскій покров», бо як каже пословиця: «утопаючий чіпає ся бритви», так і з тими людьми сталося. Не було жадного иншого братства ані організації народної, то добре до якого будь товариства належати, ко б лиш мати відповідну підпору в часї слабости. Но не так сталося, як би собі дєхто бажав, бо прийшов з помочию о. Кешеляк з Лансфорд, Pa. і що третю неділю відправляють нам Службу Божу, напамінаючи людей, щоб держали ся своєї віри і народности. За їх старанєм засновало ся ту руске братство ім. Успєния Пр. Богородиці, котре в протязі трєх місяців свого істнованя, числить вже 48 членів. Всі члєни належать вже до «Р. Н. Союза». Заходять ся також о. П. Кешеляк около будови рускої церкви в Нортгемптон, Pa. Місце під будову церкви вже закуплено на дуже виднім і краснім місци і контрактора згоджено але з вимова пора не дозволяє забирати ся до роботи. Церква має бути мурована з цєгол. Буде она коштовата кільканайцять тисяч доларів, але на тілький нарід руский, котрий ту перебуває, не значило би много, ко-б лиш люди хотіли задержати ся при тім обряді, в яким хрестились. Однак на жаль і ганьбу Матери-Руси, много є таких синів, що відрікають ся єї ту в вільнім краю, де кождому свобідно визнавати свою віру, свій обряд і свою народність. Не тіште ся, любі братя, обіцянками, які вам захвалють не-прошені опікуни, будьто цар російский наділить вас добром дочасним, если перейдете в его табор, бо то все неправда! Чому они вам не скажуть о нагайках і о Сибїрі? Кілько то там людей невинних терпить гірку долю, а тоді переконаете ся, до якого братства маєте належати, і якого обряду держати ся».

— **Нещасний випадок.** До американської «Сво-

боди» пишуть з Ансонї: Робота в нашій кольонїї йде досить добре, однак якєсь нещастє повисло над нашими людьми, бо машини чогось завзялись і убивають, або калічать богато людей, а між ними і наших. Того року мали ми аж 6 таких нещасних випадків. Одного убива машина, зміснвши до непізнаня, другою відтєла ногу, иньших менше небезпечно потовкла; а ось 20. січня с. р. «шефт» (конець вала) зляпав за одєжу Івана Шкурата, коли той «клинув» і так ним пару разів обернув, що той лєдві вийшов живий, але страшно покалічений. Лице порозривало до непізнаня, так, що аж треба було над 20 докторских штихів, щоби посшивати; одєжу здерло з него цілком, поздиравши шкіру, а крім того зломило руку в двох місцях низше ліктя. Ів. Шкурат є родом з Бортного і є членом бр. св. АА. П. і П. і заступником голови молодецкого бр. св. Володимира В.

— **Бійка в бельгійскім парламенті.** В палаті послів в Брукселі прийшло до бурних сцен в часі нарад над предложєнєм, яке дотикало відновлєня привилєю національного банку. Соціалїст Демблєон ударив одного з послів по лицю, за що виключено его з засїданя. Коли Демблєон не хотів добровільно опустити салю, президент перервав засїданє.

— **3 боевища в полудневій Африці** доносять, що в Дурбан засуджено на смерть і розстрілено Англичанина, стражника портової вежі за тайні порозуміня з Боєрами при помочи сиґналів.

— **Шлюб на дереві.** В околиці Люавілл, місцевости півн. Америки, довершено в вересні м. н. шлюбного акту по американьски — на дереві. Наречена, дуже еманципована а при тім жадна слави дівчина, задумала найкрасшу хвилю свого життя т. є. шлюб перебути на верхку дерева. В означеній годині зїбрали ся свояки, приятелі і знакомі в городі при величезнім дереві, сикоморі. Коли прибув вже послїдний з запрошених гостей, вийшла з дому молода пара в товаристві пастора і дружок, і поважно вилїзла на дерево, а за нею всі весільні гості. Тут між галузями виголосив пастор довгу промову до молодих, котру прийняли гості веселими оплесками.

— **3 50 рибаків,** котрих, як ми недавно писали, повєсла лєдова крига з фінського заліву на повне море, найдено живих 27, а иньші погбли з голоду.

— **Ратуш перевезено залізницею.** Два міста в державі Небраска, Гемінґфорт і Алїанс, становили від давна одну громаду і мали один ратуш, котрий стояв в Гемінґфорт. З огляду, що то місто з ріжних причин підупало, ухвалила рада громадска перенести ратуш до Алїанс, щоби не ставити там нового коштом 150.000 корон. Перенесєне поручено одній транспортівій фірмі, але показало ся, що всякі єї потягові прилади були за слабї і недостаточні, так що фірма була вдоволена, що єї звільнено від контракту. Справа опинилась знов на засїданю ради громадської котра за всяку ціну хотїла поступити по американьски. З залізничою дирекцією заключено умову, що она має довершити сего діла. З огляду, що залізнична лінія провадила через рівнину і не було на нїї ані великих наєспів нї мостів, задумано цілий ратуш нараз перевезти. Дім довгий на 18 м., а високій на 18½ м. зложено на осібнім помості і усталєно на чотирох вагонах, з котрих кожний вдержував 30 тон (30 тисяч кг.) ваги. Щоби однак не перевернув ся на бік, прилучено на переді і на задї транспорту по однім вагоні, наладованім углем. Пойзд рушив з місца і щасливо перевіз ратуш до Алїанс. Цікавий відсплаємо до технічної часописи «Die Reform», що замїщує ілюстрацію залізницї з ратушом після фотографічної знимки.

— **Дрібні вісти.** Найстаршим учителем є безперечно якийсь Кернер з Німєччини. Має він 85 літ, а учителєє 66. рік. — В айленбургскій фабриці машин експльодував газований мотор о силі 100 коний. В сїй страшній пригоді стравило двох робітників життя, а один є тяжко покалічений. — З завтрїшнім днем вїде в житє новий уряд почтовий в Прошовій, тернопільского повіта. — 12. с. м. згорїла в Черкасах під Києвом велика рафінерія цукру, що була обезпечена в кількох асекураційних товариствах на суму 1,120.000 рублів.

„Леонардівка“ незрівнаної доброти, стара житня горівка — бутелька 1 зр., пів бутельки 50 кр.

Поручає торговля
ЛЕОНАРДА СОЛЄЦКОГО
Львів, ул. Баторія ч. 2. 2—30

Помимо що вовна і розгар подорожжі о 30% — продає ковдри і матраци по давних низьких цінах лише спеціяльва робітня і маґазин постели 13—30 **ЙОСИФ ШУСТЕР**
Львів, Коперника ч. 5. Цінники даром

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий ціля часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
	6:10	з	Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	6:20	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава	
	6:50	з	Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	6:15	до	Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний	
	7:10	з	Зимної-води	6:30	до	Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави	
	7:40	з	Янова	6:30	до	Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави	
	7:55	з	Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:45	до	Кракова (Відня, Варшави), Стружа	
	7:44	з	Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	9:10	до	Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)	
	8:05		на дв. головний	9:25	до	Янова	
	8:15	з	Сокала, Рави рускої	9:35	до	Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.	
1:30	9:00	з	Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:53	до	Белзця, Рави рускої, Сокала і Любачова	
	11:15	з	Ярослава і Любачова	10:10	до	Янова від 1. липня до 15. вересня вкл.	
1:50	11:55	з	Іцкан, Чернівців і Станиславова	12:50	до	Янова тільки в неділі і свята	
	1:01	з	Янова	2:15	до	Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня включно в неділі і свята	
	1:40	зі	Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки від 7. вер. до 15. над. включно	9:45	до	Іцкан (Ясс, Букарешту)	
2:20	5:15	з	Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	2:55	до	Кракова (Відня) Хабівки ч. Ряшів	
2:35	5:40		на дв. голов.	3:05	до	Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.	
	5:55	з	Сокала, Белзця і Любачова	3:15	до	Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.	
				3:20	до	Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.	
				3:26	до	Брухович	
				5:25	до	Ярослава	
Ніч				Ніч			
8:45	6:10	з	Кракова (Відня) Самбора, Хирова	6:21	до	Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави	
	6:20	з	Іцкан, Сучави	6:40	до	Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.	
		з	Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в неділі і свята	6:50	до	Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.	
	7:58	з	Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16. серпня до 10. вересня вкл. щоденно	7:00	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша	
	8:15	з	Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.	7:10	до	Сокала і Рави рускої	
	8:14	з	Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.	7:20	до	Тернополя дворець головний	
	9:21	з	Градова (Відня, Берліна), Сянока, Пешту	7:42	до	дворець Підзамче	
	9:55	з	Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави	7:47	до	Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900	
12:30	10:10	з	Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.	8:35	до	Янова від 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.	
	10:25		на дв. голов.	9:10	до	Янова від 1. чер. до 20. жов. в неділі і св.	
	10:30	з	Лавочного (Пешту) Хирова	2:36	10:40	до	Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави
	12:10	зі	Скольного, Калуша	10:50	до	Кракова (Відня, Варшави), Сянока	
	3:05	з	Підволочиск на дворець Підзамче	11:10	до	Підволочиск, Бродів дв. головний	
	3:31		на дворець головний	11:32	до	Янова від 1. чер. до 15. вер.	
2:16	6:01	з	Кракова (Відня), Самбора, Сянока	4:10	до	Кракова (Відня, Берліна)	
				5:50	до	Брухович від 7. мая до 10. вер.	

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейский рівнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцьких ч. б) уділяє полськень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

Банку
Гіпотечного

2 купує і продає
всякі
папери цінні
і **МОНЕТИ**

по найдешевшім курсі
денним не числячи ніякої
провізії.

СТАМПИЛІ
КАУЧУКОВІ
МЕТАЛЕВІ
ГРАВЮРИ НА
ВСЯКІХ
МЕТАЛАХ

ГЕРБН
МОНОГРАМН
КАУЧУКОВІ
ДРУКАРНІ
І ПР.

ВИБРАЄ
РОБІТНАР. РИТОВНИЧА
А. ЗІГМАННА
Львів, Сикстуска, 14.

Медаль заслуги на виставі край. в р. 1894.

Знані Полотна
яко найліпші чистоті лянні

грубі і тонкі весові і на сорочки.
Прстирала без пьву і т. п.

Двми, Ручьки, Хусточки до носа, Обруси і Серьети, Стірки, Полотна вітринні (Segetuch), Двєлім ва ліберії, Материци, Матеріи ковняні на убана (Zeigi) і т. п. виробі найліпшої якості власного виробу поручає по уміркованих цінах

МЕЧИСЛАВ ГОНЕТ
передтим Володислав.
в Керчині п. п. Керчина (Галичина).

Ціна і ціна в різних родів ввєрєла даром і франко. 5—15

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
пріймає замовленя і посередничать в закупів:

Світло церковне
вирєст в фабрики на во 70 зр., на по 64 зр. за 100 кил. лосо фабрика.

Вино
в бочвах о 135 лтрах, а то Самородне полавини від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кил. посліках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко **ВІНО** в 5 кил. барілках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-20 франко. —
Інші товари по умірених цінах. 78—

Товариство взаїмного кредиту
„ДНІСТЕРЬ“

стоваришенє з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10
(дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністраційні, властвителям ґрунтів і господарств до 500 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабуляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першім місці, до сплати в ратах, на 3 до 10 літ. Священники, не посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручителів предложити еще полісу житєву; обезпечитись можна через «Дністерь» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові після всяких можливих комбінацій.

Згаданє Товариство пріймає вкладки до опроцентования від членів і третих осіб по 4%.

Уділ членський вносить 50 кор., списове 2 кор.

Членом бути і позичку дістати може тільки член 1-й обезпечений в «Дністерь».

Інформації уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень «Дністерь».

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицького еміґраційного руху в 4. актах.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сільского життя.
Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична траґедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міського побуту.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в 1. акті опрацьована після німецького.
Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно
оповіданє з лотерийних пригод.
Ціна книжки 15 кр.
На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропільській книгарні.

Хто хоче заробити 400 марок місячно певно, легко і без ризика?

Нехай шле свою адресу без марки під **V, 21,**
Apponsen Exped. **K. F. Wojtan** Leipzig-Lindenau.

Видає і відповідає за редакцію Стефан Кульчицкий.